

Δάνειον εκ του παιγνίου της καλαθοσφαίρας ο τίτλος, ο οποίος ακούγεται εις τας τηλεοπτικές μεταδόσεις του ιδιαιτέρως δημοφιλούς παιγνίου, ειδικότερα από την μεταγκάλην εποχήν και εντεύθεν.

Ο όρος είναι γέννημα θρέμμα των εφευρετών του μπάσκετ (και συμμάχων μας εις το Νέιτο), σημαίνει δε την τάση του χειριστή της μπάλας της επιτιθέμενης ομάδας να απομονώσει τον πιο αδύναμο αμυντικό της αντίπαλης ομάδας με τον πιο ισχυρό συμπαίκτη της επιτιθέμενης, ώ στε να πολλαπλασιαστούν οι πιθανότητες να σκοράρει. Το σύστημα εφαρμόζεται σε άμυνες μαν του μαν και όχι ζώνης όπως αναφέρουν οι προφέσορες του αθλήματος.

Αιζολέισον ή εν συντομία αίζο, λοιπόν. Απομόνωση στη γλώσσα μας. Η ενέργεια με την οποία απομονώνεται κάποιος ή κάτι, επίσης και ο αποκλεισμός επικοινωνίας ή επαφής, κατά πως μας τα λέν τα λεξικά. Η απομόνωση συναντάται και εις σωφρονιστικά ιδρύματα, όπου ο κρατούμενος απομονώνεται από τους υπόλοιπους ως τιμωρία για παράπτωμα εις το οποίον περιέπεσε. «Cooler», ήταν η ψυχρή διαταγή του Γερμανού αξιωματικού (Hannes Mesmer

) στον ανυπάκουο αιχμάλωτο Αμερικάνο πιλότο (Steve

McQueen

) στην Μεγάλη απόδραση. Όπου

Cooler

, η απομόνωση.

Στις μέρες μας, τις μεταπολεμικές, μεταπολιτευτικές, μεταμνημονιακές, μεταπανδημιακές, ο όρος σαν να έχει αποκτήσει περισσότερη ισχύ, εφαρμογή και έκταση.

Δονήθηκε το ρημάδι πάνω στον πάγκο, καθώς κατέφθασε το μείλ. Από τον Μενή: “Ίσως το έμαθες, ίσως όχι.

«Έφυγε» ο Κ.Γ.
»

«...τη κοινωνία μου», μουρμούρισα θυμωμένα. Όχι μόνο για την στεναχώρια με την απώλεια, διότι το μέιλ το είχε προλάβει τηλεφώνημα φίλης από τα παλιότερα. Ο Μενής και η ταπεινότητά μου είχαμε πρωτοβρεθεί στην υπόγα του Κ.Γ. πριν 22 χρόνια το 2001. Με τη φίλη και τον εκλιπόντα πρωτοκαθίσαμε στα διπλανά θρανία, πριν 52 έτη, το 1971.

Ο Θυμός είχε να κάνει και με το αιζολέισον πλέυ της ζωής. Πως, δηλαδή, οι συνθήκες απομακρύνουν, απομονώνουν τους ανθρώπους. Με τον Μενή εργαστήκαμε πλάι - πλάι κάμποσα χρόνια με τρόπο αγαστό, ενώ πέραν της συναδελφικότητας αναπτύχθηκε και φιλία. Όταν το φτερωτό άτι κατέπεσε με πάταγο βαρύ και χρέη βαρύτερα, προσπαθήσαμε να κρατήσουμε επαφές, όσο όμως περνούσε ο καιρός αραίωναν. Ήρθαν και τα λοκ-ντάουν και έκτοτε επικοινωνούσαμε αραιά και τηλεφωνικά, με ολοένα ανανεωμένες υποσχέσεις να ανταμώσουμε πράγμα που δεν συνέβαινε.

Ένα από τα σχέδια που εκπονήσαμε με τον Μενή, πριν τετραετίας περίπου και δεν εκπληρώθηκε ποτέ, ήταν να πάμε να δούμε τον Κ.Γ. στην κλινική που εργαζόταν και του ανήκε. Ήταν η ίδια κλινική που κατέφθασα πριν μισό αιώνα όταν χρειάστηκα κάποια ράμματα στο τριχωτό της κεφαλής, έπαθλο από ατύχημα στην προπόνηση. Τότε, το '73, την διεύθυνε η μητέρα του, καθότι ο εκλιπών ήταν ήδη ορφανός.

Κι' έτσι αναχωρητής κάπως κι εγώ, κρυμμένος ενίοτε πίσω από τα δυσάρεστα της καθημερινότητας θυμήθηκα την ζωντάνια, τα μαχητικά και τα ευχάριστα από το κοινό παρελθόν, υποθέτοντας πως αν το αιζολέισον πλέυ που βιώνει η κοινωνία είναι στημένο, κρίνεται άκρως επιτυχημένο.

Επιτυχημένο όχι για τους συνειδητά απομονωμένους, αλλά τους ασυνείδητα χαρούμενους που συγκροτούν φτωχές, συμφέρουσες, ρηχές παρέες. Για συντροφικότητα ούτε λόγος.

Αιζολέισον πλέυ, κυρίες δεσποινίδες και κύριοι η φάση.

Άντε και καλό κατευόδιο στην αυριανή εαρινή ισημερία